

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

625.712.35

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp
(Hely)1929. X. 16.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

Személy

He-

Halálsorompók helyett úfaluljárók?

Abból az alkalomból, hogy a fővárosi pénzügyi bizottság a jövő évi költségvetést tárgyalta, a vita során szóba került a már elég régóta ismert halálsorompók ügye. Bródy Ernő főv. biz. tag erre szövé ezt a kérdést. Szerinte nagy tájékozatlanság uralkodik ezen a téren, a Máv pedig a sorompók kiküszöbölése érdekében nem tesz semmit. A főváros egyhangú véleményét a ceglédi vonalszakasznak a Körvasutra való kihelyezésére vonatkozóan semmibe sem veszik. Bródy azt kívánja, hogy a kérdés mozdítsák ki arról a holtvágányról, amelyre került.

Lamotte, a pénzügyi ügyosztály tanácsnoka válaszolt a felszólalásra. Szerinte a halálsorompók megszüntetésére vonatkozó intézkedéseket és a megoldás módját illetőleg, tudvalevően a töltéses megoldás mellett történt a döntés, azonban a felmerülő költségeknek elosztása tekintetében eddig megegyezés még nem jöhetett létre.

Most azután Kozma Jenő főv. biz. tag új eszmével állt elő. Ugyanis szerinte a töltéses megoldás esetében a felmerülő 10-12 millió pengő igénylő költségek elviselhetetlen terhet rónának a hatóságra és ezek fedezete a főváros részéről teljesen kilátástalan.

Lamotte Károly dr. szerint Kozma indítva ványa — hogy t. i. a drága töltéses megoldás helyébe utaluljárók rendszere útján küszöböltessenek ki a halálsorompók. — ebben a kérdésben az egyetlen megoldási lehetőségnek látszik, melynek egyebekben — különlegesen pedig költségek tekintetében — az is előnyös, hogy a munka így több évre felosztva végezhető el.

Lamotte javaslatára a bizottság Kozma indítványát elfogadta.

Ennyit mondhatunk a pénzügyi bizottságban felmerült véleményekről, melyek az ominózus halálsorompó ügyben elhangzottak. Ezekre vonatkozóan most érdemi észrevételeket teszünk. Mindenek előtt azt a kérdést vet-

jük fel, vajjon feltehető-e, hogy ebben a nagy horderejű ügyben, mely a maga viszonyaitól immár egy évtizedre is kiterjedő idő óta az elgondolhatóan és bizonyára kétségtelenül nem vonhatóan legintenzívebb mértékben foglalkoztatja az arra illetékes szak- és közigazgatási köröket — ne merültek volna fel mindazok a megoldások, melyek mint technikai kiviteli lehetőségek itt egyáltalán csak szóba kerülhetnek? Mert, micsoda végtelenül visszahelyeztet volna az, hogy amikor a ceglédi vasutonal mikénti átalakítására vonatkozó probléma, melynek minél előbb való megoldásáért egy egész városvidék élethálóját hirdet és nem nyugszik addig, amíg az igazán jogos érdekeit ebben a harcban elérni nem tudja, — most véletlenül a pénzügyi bizottság költségvetési tárgyalása alkalmával ennek a problémának a megoldására egy fővárosi bizottsági tag és még hozzá egy jogászférfi valóságos kolumbusz-tojásként olyan technikai megoldást javasol, mely a pénzügyi tanácsnok szerint „az egyetlen megoldási lehetőségnek látszik”? Ha ennek az eshetőségnek csak valaminő plauzibilitása is volna, ez a körülmény a halálsorompók eltávolítása ügyében eljárt szak-

bizottságok eljárásáról a lesújtó ítéletet provokálna.

A feltett kérdéseinkre magunk adjuk meg a feleletet és a legjobb tudomásunk szerint jelenthetjük ki, hogy a Körvasutra való kihelyezés, továbbá a töltésszerű megoldás alternatívákon kívül nagyon természetesen felmerült annak idején az utaluljárók szerinti megoldás is.

Azonban, ha a felsorolt megoldások egyikére-másikára in status — nascenti — ki lehetett mondani, hogy a fenforgó körülmények között mint megoldási mód még csak szóba sem jöhet, akkor természetesen a megoldásról többé már nem beszélnek és a továbbiak során az a módzat szinte magától is eltemetkeződik a tárgyalási iratok tömkelegében.

Tehát a kellő tájékozottság hiánya miatt juthatott az illető laikus bizottsági tag az utaluljáró gondolatára.

Hű történeti magyarázatként a most elmondottak adnak felvilágosítást egyszersmind arról is, vajjon a halálsorompók tárgyalása során miért volt szó mindvégig csupán arról a két megoldási módozatról, melyek egyike a Körvasutra való kihelyezésre, a másik pedig a töltésszerű megoldásra tartozik.

A tájékozatlanság azonban sajnos, ebben a kérdésben még mindig általános.

És itt hibáztatnunk kell ut- és vasutépítő mérnökeinket, akik még most sem látták helyénvalónak, hogy ezt a nagy horderejű kérdést a maga szerves egészében a mérnökegyesület plénuma elé vigyék, ahol a probléma a legkörülményesebb módon megvitatást nyerne.

Hátra volna most még azoknak az okoknak a megvilágítása, amelyek miatt az utaluljárók rendszere szerint való megoldás nem jöhet szóba. Ugyanis Budapest csatorna-rendszere az első és fő akadály, mely ilyen megoldást meg nem tűrhet. Ez lehetetlenné tenné a még jövőben megoldásra váró annak a csatornahálózatnak a szerves kifejlesztését, mely az ismert halálsorompók környékén terül el. A főváros gravitációs rendszerű csatornahálózatban, mely egységesen vezet le minden rendű és rangú vizet, az ilyen közbeiktatott akadályok veszélyeztetnék az egész csatornahálózat üzemét éppen úgy, miként ennek karbantartását.

De más bajok is volnának, melyek miatt az említett megoldás megengedhetetlen. Azok a mélyen bevágott utak az illető vidék testén mint állandó sebhelyek veszélyeztetnek mindent, ami a tisztasághoz és a rendhez tartozik. Hiszen, akik ismerik az Aréna uti aluljárót a Podmaniczki ucca végében és ismerik azokat a rettenetes bajokat, melyek ott telenyáron, jó és rossz időben felmerülnek, azoknak nem kell bővebben magyarázni, hogy milyen megoldás volna az aluljárók szerinti megoldás. És ha az esztétikusok szerint a töltéses megoldás csúnya, amiben igazuk lehet, akkor

a bevágásos megoldás szerint készitendő utaluljárók azonkívül hogy csúnyák, még veszedeelmesek és egészségtelenek is.

Az utaluljárók gondolata nem is szerencsés, de nem is új gondolat. Ilyen alapon a Kérdést megoldani nem szabad.
